

[Bach.]

for det kan jo ikke hjælpe at lytte til de gamle partier med ord om tilskud og støtte. Mon de virkelig tror, at man kan forbedre konkurrenceevnen – for det er jo nøgleordet – ved at belaste de rentable erhverv med en omkostning som et tilskud til de urentable erhverv? Nej, det er tværtimod i det hele taget en fejltagelse, at staten skal støtte erhvervene, som allerede bærer alt andet, også den alt for store offentlige sektor. Man kan selvfølgelig tvinge gode erhverv til at støtte dårlige, men det skaber jo ikke beskæftigelse og flere arbejdspladser. Man kan altså flytte beskæftigelsen, hvis man vil narre sig selv og andre med det, men i den alvorlige situation kunne man gengive mange nu urentable virksomheder deres konkurrenceevne, hvis man ville ophæve de mange overflødig byrder, de gamle partier har pålagt dansk erhvervsliv.

Hvis statsministeren i sin redegørelse var kommet ind på netop nogle af disse problemer, som jeg har nævnt allersidst, ville jeg have sagt til de arbejdsløse, til dansk erhvervsliv uanset størrelsen: »Kære venner, der er land i sigte, vi er på den rigtige kurs.« Men nej, det er ønsketænkning. Regeringen og de andre forligspartier har alt for længe bevist, at de hverken kan eller vil. Derfor må andre til hurtigst muligt. Vi kan i hvert fald ikke gøre det ringere.

Glistrup (FP):

For flere og flere danske fremtræder fremskridtspartiet som den anden mulighed, altså som modstykket til de fem fiaskopartier, der i den sidste halve snes år har vanregeret landet, og også som modstykket til de kristelige centrum-demokrater, der nu snart i tre år blot har befattet sig med at springe på det ene forlig efter det andet, hvorefter de har måttet erkende, at kendsgerningerne ude i det virkelige liv har gjort stillingen værre og værre for landet. Det skyldes, at man fra de bestemmendes side, fra finansminister og økonomiminister og deres embedsmænd osv., stadig fremturer med, hvad man læste i sin ungdom på universiteterne om, hvad en eller anden britisk lord for 50 år siden mente på grundlag af, hvad der nu var sket ude i det britiske imperiesamfund. Bevares, man skal da ikke bebrejde Lord Keynes, at han ikke anede, hvordan samfundet ville komme til at hænge sammen i 1970'erne, men man skal i allerhøjeste grad bebrejde finansministeren, økonomiministeren og alle de andre,

at de i den grad bare hænger på noget fortidigt, noget, der overhovedet ikke svarer til forholdene, som de er nu.

Men det er ikke rigtigt, at fremskridtspartiet er den anden mulighed. Fremskridtspartiet er den eneste mulighed. Spørgsmålet er ikke, om fremskridtspolitikken skal gennemføres, spørgsmålet er alene, *hvornår* fremskridtspolitikken skal gennemføres. Forholdet er jo det, at den underskuds- og gældsætningspolitik, som er regeringens og Thomas Niensens eneste svar overhovedet på de udfordringer, der møder os, med usvigelig sikkerhed vil føre os frem til det punkt, hvor den udenlandske långiver en dag siger: nu kan vi ikke give yderligere lån, uden at der føres fornuftig politik i Danmark, altså uden at der føres fremskridtspolitik. Men det vil i allerhøjeste grad være sørgeligt, om vi skal tvinges til det udefra. Oprydningsopgaven bliver så langt, langt hårdere, når der er gået længere tid, før vi har kunnet komme i gang med at klare det. I øjeblikket kan vi løse problemerne uden at være ubillige over for nogen som helst. Men hestekuren bliver strammere, jo længere man fortsætter med dette vansindige styre, som man har indladt sig på fra socialdemokratiets side.

Saglige argumenter har man da heller ikke overhovedet at møde os med. Man kan, hvad enten det er handelsministeren, udenrigsministeren, statsministeren, eller hvilken af deres småapostle der er tale om, bare ty til at hævde, at fremskridtspartiet skam ikke er noget demokratisk parti. Ligesom statsminister Jacob Estrup stod på talerstolen i 1876, står statsminister Anker Jørgensen på talerstolen i 1976 og viser fuldstændig manglende forståelse for de fremtidsvisioner, den tidssammenhæng, som de nye partier har i deres skød. Dengang gik det ud over partier som venstre og socialdemokratiet, men statsminister Jacob Estrup kæmpede unægtelig med væsentlig bedre demokratiske og renere demokratiske midler, end statsminister Anker Jørgensen kæmper med. Statsminister Jacob Estrup var ikke en mand, der i den grad slog under bæltet og brugte personforfølgelse og intolerance over for sine modstandere. Han mødte dem med argumenter fremfor at gøre, som statsminister Anker Jørgensen har gjort. Det er forskellen på 1876 og 1976.

Fremskridtspartiet er så ganske åbenlyst et parti, som står på folkestyrets grundlag. Fremskridtspartiet har hele vejen igennem sagt: det